

Дмитрові Павличку

Світлана Короненко

В основі – драма і ткання провин,
й безумна ткаля без очей і серця,
і трем духмяних вицвілих жоржин,
й небесних музик невловиме скерцо.

А вся біда — од віршів і води!
Куди ідеш і де твоя дорога?
Чомусь мені ти снишся молодим
отут, де трави, од води вологі.

Усе позаду, все – печаль і тлінь.
І фарба губ поблідла чи поблякла.
І всеохопна несвяткова лінь,
і подиху чи світла вже забракло.

Не плач, скажу! В плачах, скажу, твій дім
й нема кому зітерти з вікон сльози,
й сріблястий дощ на кучері рудім,
і дощ вчорашній на твоїм порозі.

Осінній день. Хурма і мандарин.
Дощі по вікнах і вино у флязі.
Мар'янівка, Стопчатів, Чигирин...
Промокле хутро на старій дворнязі.

Скажу: не плач! Цей цигарковий дим,
неначе запах нерождених віршів.
І крізь важкі осінні холоди
мені ти снишся в цій жагучій тиші.

Марнотний час, марнотна течія.
Ангелик білий сяде на порозі.
І музика, як диво, нічия
зійде по вії в дощовій облозі.

Усе питай у віршів і води!
Усе питай у цих стихій підземних!

Чому ж ти знову снишся молодим
і погляд твій вологий і вогненний?

Усе це, — скажеш: холод, дощ і сплін,
й життя прожито кращу половину.
І важко пахне вицвілий полин,
і зібрана стоїть терпка ожина.

От тільки холод і нове вино,
і що сказати відьмі в час вечірній,
Коли у сад відчинене вікно
і під дверима плаче пес покірний?

О, ця терпка й солодка печія
скільки забрала і скільки згубила
отам, де ткаля, вічна й нічия,
і подих листя у вогні зомлілий.

І в цьому місті срібна і глуха
тонких матерій великодня сила
у темній масці вічного гріха
чомусь до ранку тонко голосила.